

Про хлопчика Ентоні, кашу і мудрого крука

Англійська казка

Хлопчик Ентоні жив у старовинному замку. А жив він у замку тому, що там народився. А народився Тоні, як його називали батьки, саме в замку тому, що цей замок і належав його батькам.

Іноді Тоні з татом і мамою їздив у гості до сусідів, які теж мешкали у своїх замках. Так уже склалося в Англії, що майже всі лорди, тобто багаті й шановані люди, мали замки.

Найулюбленішою для Тоні в його замку була величезна кімната для ігор. Там зберігалася довжелезна дитяча залізниця з майже справжнім потягом, кілька армій маленьких металевих солдатиків, купа різних конструкторів, мечі, щити, шоломи... Та що там казати – іграшок було стільки, що й не полічити. Проте одна з них була особливою – ляльковий замок з рицарями, вартою, королем і королевою, їхніми вірними слугами і друзями. Цю іграшку подарувала Ентоні сама королева, навідавшись якось до них у гості. Батьки пишалися подарунком чи не більше, ніж сам хлопчик.

Тоні був слухняним, а от коли треба було їсти зранку вівсяну кашу, чомусь вередував. Хоча кашею його годували не щодня, та все одно впоратися з нею не міг. Не любив він вівсянку – і все!

І от одного зовсім не чудового ранку, як це виявилось потім, Тоні недоїв вівсяну кашу. Точніше, тарілка залишилася майже повною. І хоча слуга Джон, який завжди подавав Ентоні сніданок, зауважив, що справжній джентльмен, тобто вихована людина, так чинити не вільний, Ентоні таки не здолав смачну кашу з горіхами і родзинками.

А слід вам сказати, що англійські каші можуть так само образитися, як і люди. І от вівсянка вилізла з гарної білої тарілки й пошкунтильгала світ за очі, тобто пішла з горя блукати замком.

Тоні та Джон не помітили втечі ображеної каші. Слуга прибрав зі столу, а Ентоні тим часом пішов прогулятися парком довкола замку й поглянути, як там, у чагарниках біля озера, поживає його улюблена пташка вільшанка. Вона саме висиджувала яєчка і чекала появи пташенят.

Поки він гуляв, у замку почали коїтися дивні речі. Першим це помітив кухар Джері. Просто через його кухню – чисту, світлу, охайну – прочалапало щось сірувате, вкрите горішками і родзинками. Джері подумав, чи не миші, бува, з'явилися в замку, як колись, років із сто тому. Про давню мишащу напасть йому розповідав рідний дідусь зі слів прадідуся. Адже всі предки Джері були кухарями у предків Ентоні. Але сіра каша, а це ж була саме вона, рухалася зовсім не так, як